IX. évf. 5. szám 1997. szeptember – október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: Szomjazzátok Isten akaratát

José Prado Flores: A vezető víziója

Matteo Calisi: Dicsőítés és imádás a karizmatikus megújulásban

SZÓL A LÉLEK ÉS A JEGYES: »JÖJJ«

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

Az isteni Lehelet, a Szentlélek a legegyszerűbb és a legszokottabb formában: az **imádságban fejezi ki magát és abban vehető észre**. Szép és üdvös arra gondolni, hogy bárhol is imádkoznak a világon, a Szentlélek, a jámborság éltető lehelete jelen van. Szép és üdvös annak felismerése, hogy miként az imádság a múltban, a jelenben és a jövőben az egész világra kiterjed, úgy a Szentlélek is mindenhol jelen van és tevékenykedik. Ő leheli az imádkozó ember szívébe az áhítatot, leheli a különböző szituációk és körülmények mérhetetlen sokféleségében, melyek a vallásos életet részben segítik, részben hátráltatják. Az ember szívéből gyakran tör fel az imádság a Szentlélek segítségével, a tilalmak, az üldözések, sőt a nyilvános élet vallástalan vagy ateista megnyilvánulásai ellenére is. Az imádság mindig azoknak a hangja marad, akik látszólag meg sem tudnak szólalni – és ebből hangzik fel mindig az **„a hangos kiáltás"**, melyet a Zsidó levél Jézus szájába ad. Az imádság az emberi szív **legmélyének megnyilvánulása**: az a mélység, mely **Istentől származik**, és amelyet **csak Isten tud kitölteni pontosan a Szentlélekkel**. Lukácsnál olvassuk: *„Ha tehát ti, bár gonoszok vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle."*

A Szentlélek az az ajándék, aki az **imádsággal együtt jön az ember szívébe**. Elsősorban és mindenekfelett olyan ajándéknak mutatkozik, aki *„gyöngeségünkben segítségünkre siet"*. Ez az a nagyszerű gondolat, amelyet Szent Pál a Római levélben fogalmazott meg: *„...mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk, a Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal."* A Szentlélek tehát nemcsak arra indít minket, hogy imádkozzunk, hanem „belülről" vezet minket imánkban; elégtelen voltunkat kiegészíti, és az imádságban való gyengeségünket gyógyítja: Ő van jelen a mi imádságunkban, és annak isteni távlatokat nyit. *„S ő, aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a lelkünk kívánsága, mert Isten tetszése szerint jár közben a szentekért."* Az imában a Szentlélek hatására egyre érettebben fejezi ki magát az új ember, ki ezáltal részesül az isteni életben.

A mi ugyancsak nehéz korunk különösen igényli az imát. Miként a történelem során – tegnap is – ma is – sok férfi és nő tett tanúságot az ima fontosságáról, és önmagukat – főként kolostorokban – az Egyház javára és hasznára az imaéletnek szentelték, úgy növekszik ezekben az években, napról napra azok száma, akik mozgalmak keretében és mindinkább terjedő csoportokban az imát sorolják az első helyre: ebben keresik a lelki megújulást. Ez a felismerés jelentős és nagyon vigasztaló, mert az ilyen tapasztalat azt mutatja, hogy a hívekben újraéled az imádság. Ebben nyernek segítséget, hogy a Szentlélekben felismerjék azt, aki a szívekben lángra lobbantja a szent élet vágyát.

Sok emberben és sok közösségben érlelődik a meggyőződés: minden szédületes technikai és tudományos haladás ellenére, minden vívmány és elért cél dacára, **veszély fenyegeti az embert és az egész emberiséget**. Ezzel a veszéllyel szemben, az emberi szellem széthullásának tudatában keresik egyesek és egész közösségek, mintegy a hit belső indítására, azt az erőt, amely képes az embert ismét talpra állítani, önmagától, hibáitól és tévedéseitől megszabadítani, mert az elért eredmények gyakran ellene fordulnak, és őt magát teszik tönkre. És így fedezik fel az imádságot, amelyben megnyilvánul a *„Lélek, aki jön, hogy segítsen gyengeségünkön."* Ilyen módon, a mi időnkben, sok ember visszatér az imához, közelebb jut a Szentlélekhez. Nagyon bízom abban, hogy ennek az enciklikának útmutatásában mindenki talál eledelt belső élete táplálására és erősítésére; bárcsak sikerülne nekik a Szentlélek indítására, az Egyházzal és a tanítóhivatallal összhangban, alaposan megerősödniük az imádságban.

II. János Pál pápa: Dominum et Vivificantem – részlet

Szomjazzátok Isten akaratát!

„Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé." (Jn 4,14)

Jézus ebben a rövid mondatban a lelki élet alaptörvényét fogalmazta meg. Aki a Szentlelket befogadja, az nem szomjazza már a világot... nem szomjazza a hatalmat, a pénzt, a sikert, mert a szíve megtelik Istennel. **Minden pillanatban Istent szomjazza.**

Mária – Jézus anyja – elmondhatatlanul mélyen szomjazta, hogy az Atya elküldje a Megváltót. Erre a szomjúságra felelt az Atya, amikor elküldte Gábor főangyalt ezzel a hírrel: *„Fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni... Isten Fia lesz."* (Lk 1,32.35) Amikor Jézust a szíve alatt hordozta, szomjazta a pillanatot, amikor megölelheti Istent, amikor egyetlenként a világtörténelemben gyermekemnek szólíthatja a mindenek fölött állót.

A kereszt alatt is szomjazta az Atya akaratát. Fájdalommal telve, de mégis teljes bizalommal kereste az Atyát, hogy megfejtse a kereszt titkát. Nem volt benne lázadás.

Jézus egész életében szomjazta az Atya akaratát. Már 12 éves korában – amikor ott maradt Jeruzsálemben a templomban – eltöltötte az Atya akarata utáni vágy. Vagy a kánai menyegzőn, ahol megvárta a szükséghelyzet legforróbb pillanatát, mert a „döntő" az Atya szólítása volt és nem az emberi körülmény. **Aki Jézust követi, hasonló módon cselekszik!**

Mit jelent valójában szomjazni Isten akaratát?

Mit látunk Jézusnál? Ő szomjazta az Atya akaratát és betegeket gyógyított, kenyeret szaporított, halottakat támasztott föl és hirdette az Ország titkait. A kérdésre tehát ez a felelet: szomjazni Isten Országát, vágyakozni arra, hogy Isten szeretet-uralma mindenütt megvalósuljon, szomjazni a betegek gyógyulását, a jó megszületését, a világ megújulását.

Ennek a szomjúságnak erősnek kell lennie, hogy áttörje az ember tehetetlenségét, lustaságát, szétszórtságát, dédelgetett terveit. Ez a szomjúság halálra ítéli az önzést, és életre kelti az igaz életet. **Ez a szomjúság a Lélek műve benned.** A tanítványok először saját elképzelésüket keresték Jézusnál, de a Lélek fokozatosan bevezette őket Isten akaratának misztériumába.

Pünkösd után már nem volt probléma, hogy merre menjenek és milyen eszközökkel! Így akar a Lélek téged is bevezetni egy misztériumba. A küldés, az ismeret, a győzelem, az erő misztériumába, amely Istentől jön feléd. Ez gyakran izgalmas és kockázatos.

Dávid elindult a nála sokkal erősebb Góliát felé. Emberileg mindenki biztos volt Dávid vereségében. Dávid, mivel szomjazta Isten dicsőségét és hatalmát, bízott abban, hogy az Úr vele lesz a harcban. De szüksége volt neki is a Lélektől kapott bátorságra, amikor harcba indult hatalmas ellenfelével.

A Lélek nem jön el abba a szívbe, amelyben börtön várja. **A Lélek oda jön el, ahol a szív szabad és szomjas az Isten akaratára.** Hiszen a Lélek azért jön, hogy működjön, hogy átformálja az embert és a világot. **Ezért a szív tisztaságának elérése és megőrzése a legfontosabb a megújult keresztény számára!** Ezért fontos megkülönböztetni minden akarati döntésnél, hogy miért is teszem azt, amit teszek, mi motivál, mire törekszem, és rajta vagyok-e Isten akaratának hullámhosszán.

Lemondani saját akaratomról!

Mivel az első bűnnel az ember radikálisan önmaga felé fordult, minden lelki fejlődés ott kezdődik, hogy az ember lemond saját akaratáról. A kifejezést nem szabad félreérteni! Ez nem azt jelenti, hogy szűnjön meg akarni, hanem azt, hogy **akaratát rendelje alá Istennek.** A le-

mondás az énközpontú akaratra vonatkozik. Mi lett volna Pál apostollal – megtérése után –, ha megszűnt volna akarni? Hogyan evangelizálta volna Kis-Ázsiát, Itáliát, hogyan lett volna képes a hatalmas erőfeszítésre, amellyel újra útnak indult megkövezése után?

Az akaratról való lemondás nagyon sok területet foglal magába. Beletartozik például az is, hogy ne akard örökösen kutatni a jövőt. A „mi lesz velem", „hogyan fogok élni" kérdései jelzik a bizalmatlanságot, hogy nem mered életedet teljesen Istenre bízni. Jézus a Mt 6,34-ben kifejezetten ezt mondja: *„Elég a mának a maga baja."* **A holnapot, a távolabbi jövőt az Atya kezébe kell tenni.**

Indulataink megfékezése

Ahhoz, hogy Isten akaratát akadálytalanul meg tudd tenni, szükséges az is, hogy féken tartsd indulataidat és hangulataidat. Mindenki megtapasztalta már, hogy amikor elönti az indulat, mennyire nem képes az Úrra figyelni. A belső feszültség hajtja, hogy keményen kimondjon mindent, rosszabb esetben a másikat megalázva vagy vérig sértve, vagy fizikailag is megbántva. Ha valaki Isten kezébe tette akaratát, ennek nem szabad megtörténnie. **Az igazságtalanságon felháborodhat az ember, de soha nem úgy, hogy ő is igazságtalanságot, súlyos szeretetlenséget kövessen el.**

Egy asszonyt elhagyta a férje. Két gyermekük volt és most minden gond a feleségre hárult. Ezen annyira felháborodott, hogy indulatában a legdurvább szavakat vágta férjéhez. Ezzel elvágta a kibékülés lehetőségét. Együtt élnek, de évek óta nem beszélnek egymással.

Ugyanilyen romboló hatású tud lenni a rossz hangulatok eláradása, amikor hirtelen elönti a tudatodat az, hogy semmi sem sikerült, nincs értelme az életednek, mindenki csak téged bánt. Homályosan érzed, hogy ez nem teljesen igaz, de engeded, hogy ezek az érzések eláradjanak benned és tehetetlenné tegyenek. Ilyenkor úgy érzed, hogy képtelen vagy Isten akaratát cselekedni.

Ezek a tapasztalatok azt jelzik, hogy **imádság, böjt és Ige-olvasás nélkül nincs erőtartalékod** és az indulatok és rossz hangulatok bármikor átvehetik a vezető-szerepet.

Feszültséggel teli időket élünk. Bármikor előadódhatnak váratlan helyzetek. Ehhez járul még az emberek kritikus magatartása. Az egyik ember támadja az öltözködésünket, a másik a hitünket, a harmadik a keresztény erkölcsi elveinket, a negyedik az autónkat, életvitelünket. Mindezek miatt még inkább fontossá válik, hogy **indulatainkat és rossz hangulatainkat a Szentlélek kormányzása alá vessük.**

A hamis pszichológia azt tanítja: „éld ki az akaratodat, hogy önmagad légy." A keresztény pszichológia szerint: **add oda akaratodat és életed minden helyzetét Istennek, hogy azzá légy, akinek Ő teremtett téged öröktől fogva!** Ő szépnek teremtett. **Személyiséged minden szépségét azon az úton találhatod meg, amelyet Ő mutat neked.** Az Ő irányítása nem diktatúra, hanem az értékek előhívása, az *„új teremtmény"* (2Kor 5,17) kiformálása. Ezért olyan fontos az akaratod odaadása.

Isten akaratának szomjazása a szeretet szomjazása

Isten az állandó és tökéletes szeretet. Amikor a keresztény ember keresi az Ő akaratát, az elsősorban a szeretetre irányul. **A Szentlélek mindennap alkalmat teremt arra, hogy gyakorold a szeretetet.** Ha együtt szeretnél működni Vele, neked is keresni kell ezeket az alkalmakat. Hajlandó vagy arra, hogy figyelmes légy a környezeted iránt? Kinek és miben tudnál segíteni, örömet szerezni? Megvan benned az elfogadási készség a másik iránt? Van benned tisztelet? Segíted a másikat, hogy azzá legyen, amivé szeretne? Ezek mind a szeretet alkalmai és építőkövei. A Szentlélek tapintatos, jóindulatú, örömet hozó, segítőkész. Ezért abban a szívben tud igazán lakni, amely hozzá hasonló. *„Aki szeret engem... hozzá megyünk és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23). Milyen nagy kitüntetés ez, hogy vendégül láthatod az Istent!

Sokan vannak, akik erre nem gondolnak. Keresztény lányok sokszor panaszkodnak: „Elmúltam húsz éves és nem találtam meg a társamat." Ennek következtében szeretetlenné válnak, bezárkóznak és engedik a szomorúság felhőjét, hogy egészen elborítsa őket. Mi lenne, ha egyszer felismernék: amíg nem találják társukat, még több energiával és még több időben lehet szeretniük. Nincsenek egyedül, mert Jézus bennük lakik. Örüljenek Neki és engedjék, hogy egyéniségük szépségét és szeretetüket Jézus fölhasználja!

Hasonló helyzet az is, amikor valaki összeomlik, mert a társa elhagyta. Gépiesen teljesíti kötelességét, a harag és a megalázottság állandóan benne ég, és szomorúan telnek a napjai. Ha valaki úgy érzi, összeomlott az élete, arra is gondolhat, hogy most mindent újjáépíthet Krisztusban!

Aki igazán hisz, az nem lehet reménytelen! Aki igazán hisz, annak meg kell tanulnia minden pillanatot Istenben átélni, mert csak így ismerheti fel minden helyzetben Isten akaratát.

Aki szomjazza Isten akaratát, az szomjazza Isten Országának eljövetelét is. Ugyanakkor szomjazza egyéniségének újjászületését a szeretetben. Szomjazza az indulatok és rossz hangulatok legyőzését, szomjazza *„testének keresztre feszítését, szenvedélyeivel és kívánságaival együtt"* (Gal 5,24). Ez a szomjúság új erőforrást nyit meg a szívében. Jézus azt mondta: *„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak szívéből az élő víz forrásai fakadnak."* (Jn 7,37)

Katona István

A NEMZETKÖZI KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS SZOLGÁLÓ BIZOTTSÁGÁNAK ÚJ TANÍTÓ SZOLGÁLATA

Amikor 1996-ban Nancy Kellar nővér Rómából visszaköltözött New Yorkba, egy újfajta szolgálatba kezdett. Amikor az ICCRS római irodájának vezetőjeként dolgozott, felismerte, hogy a katolikus egyházban világszerte elterjedt karizmatikus megújulás két nagyon különböző szolgálatot vár az ICCRS-től. Az egyik a kommunikációs és tájékoztatási központ működése Rómában, a másik pedig konferenciák és szemináriumok szervezése, az ICCRS Hírlevél kiadása, látogatók fogadása és a katolikus karizmatikus megújulás képviselete az egyház adminisztrációs központjában. Ugyanilyen fontos szolgálat volt még a megújulás küldetésének és víziójának egyfajta megvalósítása az egész világon tanítással, prédikációkkal, látogatásokkal és kapcsolattartással.

Érthető, hogy ez a kétfajta szolgálat nagyon sok munkát adott egy embernek, így a Tanács elhatározta, hogy szétválasztja az adminisztrációt és a tanítás szolgálatát. Nancy nővér lett az utazások és a tanítás koordinátora és azóta már sok országot bejárt. A következő hónapok programjában is tizenkét ország meglátogatása szerepel. Nancy nővér így nyilatkozik erről: *„Megköszönöm Istennek és nektek azt a lehetőséget, hogy továbbadhatom Pünkösd hatalmas kegyelmét és hozzájárulhatok a karizmatikus megújulás munkájához az egész földkerekségen."*

ÚJ IGAZGATÓNK RÓMÁBAN

1996 őszén a Tanács Oreste Pesaret választotta a római iroda igazgatójának, Nancy Kellar nővér utódjának.

Az új igazgató nagyon gyorsan beilleszkedett a nemzetközi tájékoztató- és kommunikációs iroda munkájába. A hétvégeket feleségével és gyermekeivel tölti Foggiában. Természetesen készül arra, hogy áthozza őket Rómába. Ez az új szerep lehetőséget ad Orestének, hogy kiváló adottságait kamatoztassa az adminisztrációs, tájékoztatási, kommunikációs és szervezői feladatok ellátásában. Az ICCRS iroda nemzetközi igazgatójává történő kinevezése előtt meghívtuk, hogy meséljen nekünk lelki életéről: *„Azt hiszem, a rendőrségen találkoztam az Úrral először egy éjszaka, amikor szívem legmélyéből Hozzá kiáltottam. Több sivárságban töltött év után akkor azt mondtam: »Istenem, holnap már nem lesz értelme annak, hogy segítsél rajtam! Ha létezel, MOST gyere az életembe!« Néhány perccel később hirtelen szabadon engedtek, alig tudtam elhinni. Isten meghallgatott, amikor senki más nem tudott nekem segíteni. Teljesen kiszolgáltattam magamat Neki. Ezután már nem voltam ugyanaz, mint azelőtt. Röviddel ezután kapcsolatba kerültem egy valóságos karizmatikus imacsoporttal Olaszországban, szülővárosomban, Foggiában. 28 éves koromban részesültem a Szentlélek-keresztségben Nunziával együtt, aki később a feleségem lett. Most 37 éves vagyok és nyolc éve vagyunk házasok. Három gyermekünk van: Giovanni, Serena és Andrea. Az Úr egy hosszú és csodálatos szellemi utazásra küldött minket. Hitetlen voltam és Ő megtanított, hogy higgyek Benne. Halott voltam és Ő megajándékozott az élettel! A közösség támogatásával és az Úr vezetése szerint 1991-ben elhatároztam, hogy feladom a munkámat, hogy önkéntesként teljesen az Úrnak dolgozhassak. Azalatt a három év alatt, amelyet többnyire prédikálással töltöttem, családom és én megtapasztaltuk a gondviselés rendkívüli erejét. Számtalan csodáról tudunk beszámolni. Eközben bekapcsolódtam szülővárosom katolikus továbbképzésébe is. 1994-ben a Szentlélek az Egyház szívébe vezetett. Foggia érseke személyi titkárává választott. Az Egyház egyik apostolát szolgálni rendkívül gazdag élményt jelentett. 1984 óta a Magnificat közösség tagja és vezetője vagyok. Ez egy egész Olaszországban megtalálható, elkötelezett karizmatikus közösség, amely különleges hívást érez a dicsőítésre és az evangelizációra, és tagja az Elkötelezett Karizmatikus Közösségek Katolikus Testvériségének. Ugyanakkor tagja vagyok az olasz karizmatikus tanácsnak, ahol katolikus karizmatikus és pünkösdista vezetők Lélek vezette párbeszédet folytatnak. Az ICCRS igazgatójának lenni, ez egyáltalán nem szerepelt a terveimben. Ez az Úr elgondolása volt! Szívemben az a vágy ég, hogy az egyre hatalmasabb Szentlélek-kiáradásért dolgozzam, amely az embereket megbocsátásra és egységre vezeti – megbocsátásra és egységre a megújuláson belül, a szétszakadt keresztény világban és az egész egyházban –, hogy a világ megtérjen. Munkám az ICCRS irodájában nagyon jól kezdődött. Állandóan érzem a Szentlélek erejét, éppen úgy, mint a sok kis nehézséget. Munkatársaim – Maria Itala, Mariarosaria és Francesca – és jómagam végezzük ezt a kemény munkát a karizmatikus megújulásért, miközben szüntelenül tapasztaljuk a Szentlélek jelenlétét és vezetését. Fogalmam sincs, hová vezet majd az Úr szeretete és kegyelme. Mostanáig minden napot megköszöntem Neki és továbbra is ezt szeretném tenni. »Hirdeti lelkem az Úr nagyságát... mert letekintett szolgájának kicsinységére.«"*

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

A hit erénye a karizmatikus vezető számára

Nyilvános működése kezdetén Jézus így kezdte tanítását:

„Az idő betelt: közel van Isten országa. Térjetek meg és higgyetek az üdvösség jóhírében." (Mk 1,15)

A megtérés a hit egyik cselekedete. Azért térünk meg, mert hiszünk Jézus Krisztus megváltásában. A megváltást ajándékba kaptuk. Ez a szerető Isten első lépése felénk – egy nekünk adott ajándék. Bűnbánat és megtérés követi, mert hiszünk Istennek ebben az ajándékában és elfogadjuk azt. A megtérés azért történik, mert hiszünk. Ezzel kezdődik a hitünk és olyan mértékben növekszik, ahogyan egyre érettebbé válunk az Úr útjain. Mindezt gazdag áldás kíséri.

A hit erénye által elnyerjük a megváltást:

„Az igaz a hitből él." (Gal 3,11)

A hit erénye által elnyerjük bűneink bocsánatát és az örök életet:

„Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon." (Jn 6,40)

A hit erénye által Isten ígéreteinek örököseivé leszünk:

„Szeretném, ha mindegyiktek ugyanazt a buzgóságot tanúsítaná, hogy reményetek tökéletesen beteljesedjék. Ne legyetek tehát hanyagok, hanem kövessétek azokat, akik a hit és a béketűrés által az ígéretek örökösei." (Zsid 6,11-12)

A megigazulás által új életet is nyerünk Jézus Krisztusban:

„Krisztussal keresztre vagyok feszítve. Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem. Amennyiben most testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem s önmagát adta értem." (Gal 2,20)

A hitben egyesülünk Krisztussal az Ő halálában és feltámadásában, meghalunk a régi embernek és feltámadunk az új életre. Életünk erőforrása Krisztus és nem a világ értékei. Bárcsak az Úr dicsősége lenne minden cselekedetünk mozgatórugója! Bárcsak már a földön megalakulna Isten Országa! Ez az, amiben hiszünk és amiért harcolunk! A hit Isten ismeretén alapszik, amikor a nehézségek közepette is bízunk Benne. Amikor Pünkösdkor a zsidók összejöttek Jeruzsálemben, hogy meghallgassák Pétert és megkérdezzék, mit tegyenek, hogy a tanítványokhoz hasonlóan ők is megkapják a Szentlelket, Péter így válaszolt:

„Tartsatok bűnbánatot, felelte Péter, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Ezzel elnyeritek a Szentlélek ajándékát." (ApCsel 2,38)

Hogyan növekedhetünk lelkileg?

1. Imádkozz és figyelj az Úrra!

Higgyél Jézusban, higgyél az Ő Igéjében, legyél alázatos és engedelmes! Imádkozz és hallgasd Őt imában! A Szentlélek ajándék azok számára, akik hisznek Jézusban. Ha imádkozva jövünk az Úr elé, biztosak lehetünk abban, hogy:

„Istennél semmi sem lehetetlen." (Lk 1,37)

S bár lehetnek nehézségeink életünkben vagy szolgálatunkban, az Úr támogatni fog minket. Hit által mindent megkapunk az Úrtól!

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak szívéből, az Írás szava szerint, élő víz forrásai fakadnak." (Jn 7,37-38)

Az imádsággal és dicsőítéssel hitünk az állandó növekedéshez szükséges szinten marad. A mély hit titka az Istennel való mély kommunikáción alapszik.

2. A szentségek vételével

A kiengesztelődés szentsége és az eucharisztia nemcsak lelki, de testi táplálék is. Az élet kenyerében a kegyelem kiapadhatatlan forrása Jézus, aki szeretetből nekünk adja magát. Bárcsak láthatóvá válna rajtunk a bennünk élő Jézus!

3. Hittel gyakorold a karizmákat!

Hit által nyerjük el a Szentlélek-keresztséget, és az adományok bizonyítják Jézus jelenlétét közöttünk. S az Úr felken minket hitünk mértéke szerint. A zsidók látták Jézust, amikor csodákat tett és a nyolc boldogságot tanította az embereknek. És ők hittek. Pünkösd után mindenki észrevette, hogy milyen hívő emberekké váltak.

„Amikor látták Péter és János bátor szókimondását, s megtudták, hogy írástudatlan és tanulatlan emberek, meglepődtek. Fölismerték, hogy Jézus kíséretébe tartoztak." (ApCsel 4,13)

Az emberek látták, hogy az „írástudatlan és tanulatlan emberek" ugyanazokat a dolgokat cselekszik, amelyeket Jézus tett, s ezeket hittel teszik.

4. Az Isten Igéje

Legyen mindig nálad a Biblia! Olvasd, tanulmányozd és elmélkedj mindennap Isten Igéjéről.

„Legyetek megvalósítói az igének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg. Aki ugyanis csak hallgatja az igét, de nem valósítja meg, hasonlít ahhoz az emberhez, aki tükörben szemléli természetes külsejét. Magára pillant ugyan, de továbbmegy s menten elfelejti, milyen is volt. Aki azonban figyelmesen belekint a szabadság tökéletes törvényébe, sőt el is mélyül benne, és nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója, az boldog lesz tetteiben." (Jak 1,22-25)

5. Legyél alázatos!

„Hiszen nélkülem semmit sem tehettek." (Jn 15,5)

A szolgálatod és minden egyéb cselekedeted nem fog gyümölcsöt hozni, ha csak emberi erőfeszítés eredménye. Áldás csak azokra száll, akik hisznek és alázatosak, és teljesen ráhagyatkoznak az Úrra. Erzsébet így szólt Máriához, amikor Mária meglátogatta őt:

„Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked." (Lk 1,45)

6. Jézus nevében győzedelmeskedj ellenségeiden!

„A hívőket ezek a jelek fogják kísérni: Az én nevemben ördögöt űznek... betegekre teszik a kezüket és azok meggyógyulnak." (Mk 16,17-19)

Használd hittel az adományokat és adj hálát az Úrnak mindazért, amit tesz! A hittel mondott imádság megérinti az Úr szívét, mint ahogy a vérfolyásos asszonyé, aki megérintette Jézus ruhájának szegélyét.

„Hacsak ruháját érintem is, meggyógyulok." (Mk 5,28)

Jézus így szólt hozzá:

„Leányom, mondta neki, hited meggyógyított. Menj békével és maradj egészséges." (Mk 5,34)

A gyógyulásokról szóló tanúságtételek növelik hitünket.

7. „Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket!"

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit nevemben kértek tőle." (Jn 15,16-17)

Maria Lucia Vianna

Az Úr gyógyított meg engem (is)!

Év vége – általában az egyenlegkészítés ideje, de ebben az évben különleges indíttatást érzek, hogy visszatekintsek az elmúlt évre, mert soha nem volt ilyen pozitív mérlegem és főként nem ekkora (energia)-hiány után. Dicsőség és hála az Úrnak minden tettéért, amit egész életemben cselekedett – ma már tudom, hogy semmi nem volt hiábavaló –, de különösen az elmúlt évért, amikor:

annyiszor éreztette velem jelenlétét, oly erőteljesen hívott és annyiszor kinyilvánította magát különféle jelekben...!

Az élményeimet és örömömet szeretném megosztani Veletek és a mai nap erre különösen alkalmasnak ígérkezik, mert egyéves évfordulót is ünnepelek; egy éve születtem újjá a Lélek-keresztségben és éppen ma egy éve kezdtem meg hosszantartó betegállományomat, saját „kis kálváriám" utolsó szakaszát – talán nem véletlenül választotta a Sátán éppen a Lélek-keresztséget követő időszakot a megkísértésre – amiből az Úr kegyelméből és segítségével éppen egy évvel később teljesen egészségesen kerültem ki.

De menjünk vissza nem is egy, hanem három és fél évet, amikor egy kis ártatlan rutinműtétet hajtottak végre rajtam (addig soha nem voltam beteg, az orvost szinte nem is ismertem). Ez egy lavinát indított el egészségi állapotomban: súlyos vérveszteséget, kivérzéses állapotot előidézve, úgy, hogy ültőnyi erőm nem volt és ráadásul két héten belül két gyógyszertől gyógyszermérgezést kaptam. Már akkor – három éve – kegyes volt az Úr, mert a gyógyszermérgezések után saját felelősségemre eldobtam a gyógyszereket – nem akartam kísérleti nyúl lenni – és a Maria Treben könyvéből vett teakeverékkel helyettesítettem azokat, sikerrel!

A későbbi problémák gyökere valószínűleg ott (is) volt, hogy akkor hosszabb ideig otthon kellett volna maradni és teljesen megerősödni, de erre nem volt módom, sietnem kellett vissza, nehogy elveszítsem az állásomat, mert férjemnek akkor kellett saját lábra állnia, szükség volt a keresetemre három nagylányunk mellett... Ettől kezdve egészségem megrokkant, labilissá vált. Két-három hónapnál tovább nem tudtam dolgozni, habár rendszeres testmozgással és komplex B vitamin erősítő injekciók segítségével minden tőlem telhetőt megtettem fizikai erőm biztosítása érdekében – úgy tűnt mégis, mintha az utóbbiak fel sem tudtak volna szívódni és minden – a testi erőnlétre koncentrált – megfeszítésem hiábavaló volt. (Mára már világossá vált, hogy nem volt meg a test-lélek-szellem egysége, mindhárom karbantartása.) Egész szabadságom elaprózva betegállományra ment, hogy hivatalos betegállományban minél kevesebbet legyek és néhány napi pihenésből próbáltam erőt meríteni az elkövetkező időszakra, egyre kevesebb eredménnyel... Egyre rövidebbek lettek a – csak látszólag – egészséges időszakok, a totális kimerülés-lemerülés jelei egyre több fizikai tünettel párosulva jelentkeztek.

Tavaly szeptemberben egy testi-lelki (idegi) összeroppanást megelőzendő épp betegállományban voltam a karizmatikus találkozó idején és mivel barátaim már ko-

rábban hívtak, elhatároztam, megpróbálom összeszedni magam és elmegyek, legalább néhány órára. Az Úr lehetővé tette, hogy ott maradjak egészen a végéig – ha nem is könnyen, fizikailag gyengén – mikor az „igazi" dicsőítés, táncolás kezdődött az Úrnak, ami nagyon magával ragadott és nagy élményt jelentett. Igazából itt figyeltem fel végre arra, hogy az Úr zörget és hív már régóta minden formában, itt indult el bennem valami, ezt tartom sorsfordulónak és az idei találkozón ennek egyéves évfordulóját ünnepeltem. Miután barátaim már korábban is hívtak a Lélek-szemináriumra, mondván, hogy lelki-testi egészségemhez arra szükség van, itt eldöntöttem, hogy elvégzem, bár nem tudtam, marad-e rá erőm, mert ismét munkába kellett állnom.

Az első öt-hat hét nemcsak jó erőben, de – legalábbis az utóbbi években nem tapasztalt – lelki békében, belső megelégedettségben telt és úgy éreztem, hogy végre meggyógyultam fizikailag is. Azután – talán éppen a Lélek-keresztséget követően – megint egyre nehezebben vonszoltam magam az irodába és este kimerülten estem be az ágyba. (Ehhez az is hozzátartozik, hogy napi minimum 2 és fél órát tömegközlekedtem a munkahelyemre, hajnali kelésel.) Eljött a küldetési mise napja, december 4-e (nem felejtem el) és én rosszul lettem reggel a buszon, vissza kellett fordulnom már csak azért is, mert ez volt az egyetlen lehetőség, hogy estére összeszedjem magam. Kétségbeesetten hívtam Katona atyát, hogy imádkozzon, sikerüljön eljutnom este a misére. Egész nap erre koncentráltam, imádkoztam és hála az Úrnak ott voltam és ismét egy lelki élménnyel gazdagodtam.

De az erőm tovább fogyott és egy héttel később vasárnap, egy erdei sétán elájultam és szervezetem egyre több irányból adott le figyelmeztető jeleket. Jött az alkudozás magammal, hogy legalább az év végéig húzzam ki és másnap szabadságot kértem dőrén abban bízva, hogy utána két-három napot ismét tudok dolgozni. Így a szabadságom, ünnepek éppen kitartottak volna az év végéig... De azonnal kiderült, hogy nemcsak két nap, de feltehetően két hét vagy két hónap sem elég ennek az állapotnak a visszafordítására és így kénytelen voltam orvoshoz fordulni és betegállományba vonulni. Ekkor kulminálódott nemcsak az elmúlt három és fél év (hiszen ez is csak következmény volt), hanem az elmúlt évtizedek minden lelki-idegi, fizikai stressze, traumája. Valamikor mindenért fizetni kell...! Így éppen ma egy éve megkezdődött közel egyéves betegállományom. Iszonyú mélységbe, sötétségbe zuhantam. Én, az örök aktív, a gyertyát önkéntesen is és kényszerűségből is két végén égető, alig bírtam kívánszorogni az ágyból, energiám egy leves elkészítéséhez alig volt elég és ha az Úr nem áld meg lelkierővel (ami korábban is sokszor nagyobb volt, mint a fizikai) és nagy családdal – feltehetően feladom... Ezekben a hónapokban egyetlen szórakozásom, gyönyörűséges elfoglaltságom volt a karizmatikus megújulással kapcsolatos összes fellelhető könyv, tanúságtétel elolvasása, melyek hatalmas élményhez juttattak és egyre jobban megerősítettek a hitemben, hogy:

ha másokkal akkora csodák történtek, akkor legalább egy kis csoda velem is megeshet...

Csak egy kicsit több erőt, Uram!

Azt akartam, hogy Jézus legyen a Gyógyítóm, a Szabadítóm!...

Februártól elkezdtem a gyógyító szemináriumra járni, ami nem volt könnyű, hiszen a hoszszadalmas közlekedés számomra mindent szinte elérhetetlenné tett és valóban emberfeletti erőt igényelt. De megkaptam... Nagyon kellett akarnom és nagyon kellett bíznom az Úrban, hogy ha Ő akarja, oda is fogok jutni! És valóban egy órát nem hagytam ki. Ha ma visszagondolok, még jobban érzem, mennyi mindenben kellett segítenie.

És megragadtam minden gyógyító alkalmat. Az első ilyen február elején adódott, amikor az egyház Balázs áldást oszt, amely különösen aktuális a torokbetegségekre (nekem pajzsmirigy problémáim voltak) – itt éreztem először azt a jó érzést, ami aztán a következő közbenjáró imák és a Lélek-áradás során is mindig megérintett és amit minél tovább szerettem volna érezni! Hatalmas élmény volt Linda Schubert gyógyító miséje, aki példaképemmé vált. Május óta pedig ide járok közétek és amikor csak tudtam igénybe vettem Zoliék gyógyító alkalmain keresztül az Úr gyógyító kegyelmét és erejét és valóban azt éltem át, amit a 2Kor 12,9 mond: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz." Hát én ezt tanúsíthatom... A totális erőtlenségből egy hosszú, először sűrűbb, majd ritkább visszaesésekkel

teletűzdelt gyógyulási folyamaton keresztül egyre közelebb kerültem az Úrhoz és az egészséghez.

Csodálatos érzés egészségesnek lenni! De csak az tudja értékelni az egészséget igazán, aki megtapasztalta a betegséget és csak az tudja értékelni a magasságot – hogy az Úr felemelte, hogy azokban a hónapokban különösen a tenyerén hordozta, szeretettel, melegséggel vette körül, elhalmozta jelekkel és „ötperces hétköznapi csodákkal" –, aki megtapasztalta a sötét, kilátástalan mélységet...

Izajással együtt elmondhatom: „De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelnek, de nem lankadnak el." Igen, ismét aktív vagyok és agilis, és az ajándékba kapott erőmet, egészségemet igyekszem Jézus szolgálatába állítani.

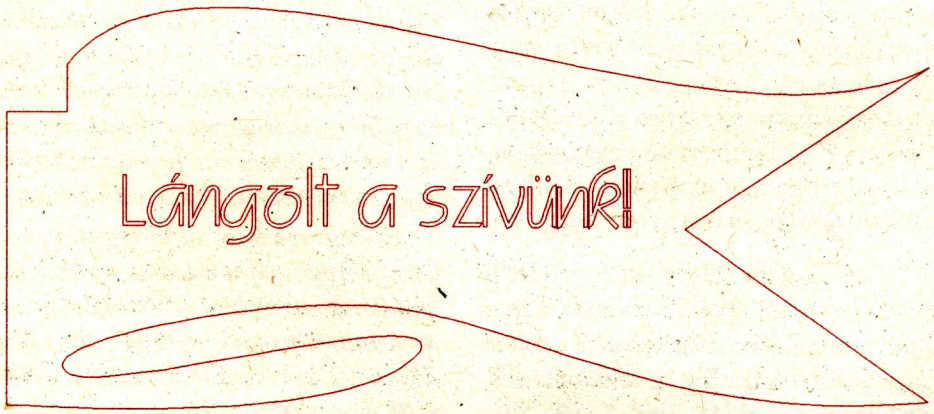
Tudjátok, a páni félelem és szorongás idején abból merítettem erőt, hogy nem hagyhat az Úr éppen akkor magamra és elveszni, amikor Rátaláltam, amikor élni akarok, amikor az Ő dicsőségére, az Ő erejére támaszkodva akarok új életet kezdeni, amikor esélyt kérek egy tartalmasabb életre, mert kezdem sejteni, hogy célja van velem! Saját szavaimmal ismételgettem, amit a zsoltárban olvastam: „Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr tetteit."

Köszönöm, Uram, hogy amilyen rosszul kezdődött az évem, olyan jól fejeződik be. Köszönöm, hogy nemcsak testemet és lelkemet gyógyítottad meg ezen hónapok alatt, hanem a házasságomat is, sőt fejreállítottad – vagy éppen most állítottad talpra?! – az egész életemet, életmódomat. De ezek már egy másik tanúságtétel témái.

Elmondhatom azt is, hogy ahányszor bizonyságot teszek, újból és újból átélem Jézus szeretetét, gondviselését, még jobban elmélyül bennem a hit a megtapasztaltakkal kapcsolatban és nemcsak máshoz juttatom el Jézus gyógyító szeretetét és erejét, hanem ez újból és újból visszahat rám is. Egyre jobban látom azt a sok jót, amit ebből a rosszból kihozott az Úr és Titeket is arra buzdítalak, hogy bízzatok Benne, adjátok át az életeteket és Ő csodálatosan fog munkálkodni Bennetek! Kérem, hogy áldjon meg Titeket az Úr és aki most hasonló rossz testi és/vagy lelki állapotban van, mint én egy évvel ezelőtt, ne féljen, hanem higgye, hogy néhány hét vagy hónap múlva ugyanúgy itt állhat hálatelt szívvel!

1996 december 12.

H. Éva

Tanúságot szeretnék tenni arról, hogy Jézus Krisztus elmegy mindenhova, ahol szeretettel, nyitott szívvel várják és arról is, hogy a boldogságos Szűzanya vezet el Fiához.

Úgy kezdődött, hogy vasárnap délutánonként, ha csak tehettem, átmentem a barátnőmhöz a rózsafüzért imádkozni, szeretetből a boldogságos Szűz iránt és kéréseinket, bánatainkat elsírni neki, kérve, hogy legyen közbenjárónk.

Hárman-négyen szoktunk összegyűlni. Meghatott, hogy Mária néni milyen átéléssel tudta mondani az imát, mennyire szereti az Istenanyát! Azután beszélgetés közben elmondtam, hogy rám milyen nagy

hatással volt a Szentlélek-szeminárium. Azóta az időszámításom úgy kezdődik: a Lélek-keresztség előtt és utána. Lassan, fokozatosan megváltozott az imához, a miséhez, az eucharisztiához való viszonyom. Barátnőmnek felcsillant a szeme: „Ez kell nekem is!" – mondta és elkezdtünk szervezkedni... Tulajdonképpen az akaratunk volt meg, a többi rövid telefonálgatás után összeállt...

Nyolcan gyűltünk össze és Magdi vezetésével, barátnőm lakásában, elkezdődött az út a Szentháromság felé. A Szentlélek-keresztség egyik testvérünk születésnapjára esett. Ő várta legjobban a csodát, hogy újból szülessen. Tudom, hogy ez meg is történt, habár nem robbanásszerűen, de tapasztalni fogja a változást. (Azóta már naponta tapasztalja.)

A Lélek-keresztségen még valami történt, ami még most is fantasztikus örömmel tölt el. Amikor a testvérek imádkoztak fölöttünk, olyan érzésem volt, hogy ki kell nyitnom a Szentírást. Természetesen szót fogadtam és akkor jött a meglepetés. Ezt olvastam: „Ugye lángolt a szívünk... mikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat." (Lk 24,32-37)

Ez annyira, de annyira ráillett a mi utunkra is, akik figyeltük az Írásokat és mind jobban megismertük Jézus szeretetét. Ami számomra a legcsodálatosabb volt, az az, hogy megtapasztaltam, közöttünk állt Jézus és azt mondta: „Békesség nektek, ne féljetek! Bízzátok az életeteket Rám, gondoskodom rólatok, örömöt adok a szívetekbe, megédesítem napjaitokat, megkönnyítem terheiteket!"

Azután, hogy a következő szemináriumi anyagot olvastam, megkérdeztem az Urat: „Uram, mit üzensz most nekünk?" Nos, most megint meglepődtem, pedig tudhattam volna, hogy Jézus, ha keressük, mindig ott van. Kinyitottam a Szentírást. Keresztelő Szent János története került a szemem elé (Jn 3,29-31). Először azt hittem, ez a történet nem illik a helyzetünkre, de azután kiderült, hogy igen, igen, igen!

„Őneki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem." Tehát ezután a saját énünknek kisebbedni, Jézusnak pedig növekedni kell bennünk, amíg el nem mondhatjuk ezt Pállal: „Nem én élek már, hanem Jézus él bennem." A küldetési misére már tudatosan kértem az Úrtól üzenetet és nem is csodálkoztam a válaszán: „Ez az ember valóban az Isten Fia volt." (Mk 15,39) Dicsőség és hála legyen az Úrnak mindörökké!

Azóta sokszor, akár naponta is megtapasztalom a mi jóságos Atyánk gondoskodó szeretetét. Most már azt is megbeszélem Vele, hogy mit főzzek ebédre. Ha a saját fejem után megyek, akkor szoktak gondok adódni. Ezért aztán inkább belekapaszkodok, ha csak a ruhája szegélyébe is: „Így gondolkodott magában: ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok." (Mk 5,28)

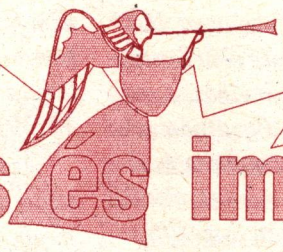
Végül leírom még egy tapasztalatomat.

Szeretném fölhívni mindenki figyelmét a szenteltvíz jelentőségére!

Körülbelül két éve történt, hogy az egyik gyermekemet úgy hozta haza a férjem a játszótérről, hogy lázas volt és útközben el is aludt. Amikor hazaértek, nem akartam fölébreszteni, nem is adtam neki lázcsillapítót, gondolván, hogy az alvás többet ér és úgyis fölébred majd néhányszor, ami a betegség egyik velejárója. Lefektettem és egy kis idő múlva az jutott eszembe, hogy édesanyám még régebben mondott valamit a szenteltvízről és adott is egy kis üvegben. Fogtam magam, elővettem és bekentem a kisfiam fejét és közben imádkoztam. Kértem az Urat (és a Szűzanyát): „Betegek gyógyítója, légy irgalmas ehhez az ártatlan gyermekhez!" Visszacsavartam az üveg tetejét és rutinból megfogtam a homlokát. Legnagyobb megdöbbenésemre, ami eddig forró volt, most teljesen normális lett, mint a sajátom. Már nem volt láza és reggelig egyfolytában aludt. Úgy ébredt, mintha mi sem történt volna. Rohantam a családom tagjaihoz és lelkendeztünk. Azóta ezt mindenkinek elmondom és a szenteltvíz állandó kísérőnk. A gyerekek is tudják, hogy ha valaki rosszul érzi magát, hozzuk a szenteltvizet. Ilyenkor rövid könyörgésben és hálaadásban már hintjük is mindenkire. Az influenzát is rövid úton – láz nélkül – megúsztuk.

Régebben a templomban lévő szenteltvíz tartóról és szenteltvízről azt gondoltam: dísznek van. Most már tudom, hogy nem, és így imádkozom: „Uram, mosd le az én bűneimet, hogy tisztán állhassak Előtted!" Dicsőség és hála az én Atyámnak mindörökké! Amen.

Cziránku Sándorné, Anna

Dicsőítés és imádás a karizmatikus megújulásban

Amikor – 1975-ben – első alkalommal vettem részt imatalálkozón több, mint 1000 emberrel együtt, mélyen meghatódtam. Ez volt az első karizmatikus találkozó Olaszországban, amelyet a Szent Ignác bazilikában tartottak. Voltak ott idősek és fiatalok, férfiak és asszonyok, egyetemisták, háziasszonyok, üzletemberek, püspökök és szerzetesek, és mind nagy lelkesedéssel imádták és dicsőítették az Urat, hol öröménekekkel, hol újra és újra feltörő spontán imával, amely betöltötte az egész bazilikát.

Szinte mindannyian hangosan imádkoztunk. Ezután következett a nyelvének, amely úgy hangzott, mint egy hatalmas dicsőítő szimfónia.

Néhány perccel később pedig az egész közösség teljes szívéből dicsőítette a jelenlévő Urat.

Két óra elteltével azt vettem észre, hogy életemben még soha sem telt olyan gyorsan az idő, mint most. Úgy éreztem, mintha egy új fizikai és szellemi erő töltött volna el. Ezen az imaösszejövetelen az Úr hatalmas erővel és dicsőséggel belépett az életembe.

A karizmatikus megújulás: a „dicsőítés és imádás mozgalma"

A karizmatikus megújulás kezdete óta az imatalálkozókat a mozgalom természetes megnyilvánulásainak tekintették. Ahol csak létrejött ez a mozgalom, kialakultak a karizmatikus imatalálkozók is, amelyeken keresztül az egész Egyházban tovább terjedt az Úr dicsőítése és imádása. Meggyőződésem, hogy az Úr azt a konkrét feladatot adta a megújulásnak, hogy az egész világon hozza létre *„az imádás hatalmas mozgalmát"* (Jn 4,23-24). Úgy gondolom, hogy a mozgalom különlegessége abban áll, hogy kialakítja az imádók népét. Ez egy olyan sajátos meghívás, ha szabad így fogalmazni, melyre Urunk ezt a mozgalmat választotta.

Szentlélek-keresztség és dicsőítés

Mi a titka ennek a karizmatikus dicsőítésnek, amely már több mint 80 millió embert megérintett? Az Egyház néhány vezetőjének véleménye szerint ezt az új szellemi infúziót, amelyet Isten népének körében figyelhetünk meg a harmadik évezred küszöbén, a nyomában megjelenő új istenkapcsolat miatt Szentlélek-keresztségnek vagy Szentlélek kiáradásnak neveznek, amellyel az Atya sokakat megajándékoz (ApCsel 1,5). Amint ez látható is, szoros kapcsolat van a Szentlélek kiáradása és az Úr dicséretének e megújult formája között.

Sokan úgy élik át a Szentlélek-keresztséget, mint Isten Országának csodálatos eljövetelét. Sok keresztény először találkozik így az Úrral, s Jézus Uruk és személyes Megváltójuk lesz. Ez Isten Országának hatalmas megnyilvánulása itt a földön, amelynek hatására az Úr imádása és dicsőítése feltör az emberekből; hiszen az imádás és dicsőítés mindig akkor erősödik fel, amikor az Úr jelenlétében vagyunk.

Eszkatologikus és megváltó dicsőítés

A dicsőítést – amely szoros kapcsolatban áll a Lélek-keresztséggel – úgy lehetne meghatározni, mint ami „összeillik az eljövendő Isten-országgal, amely megment minket." Röviden az, amit én a megváltottságból fakadó imának nevezek – ez a dicsőítés. Ez szorosan összefügg Jézus emberségével. Jézus a maga emberségén keresztül váltott meg minket. Azért jön, hogy megmentse az elveszett emberiséget, amely gyógyításra szorul, és hogy megszabadítsa a gonosztól és megbocsássa bűneit. Ez ugyanaz a Jézus, mint akit minden ma létező karizmatikus mozgalom hirdet, beleértve a katolikusokat és az evan-

géliumi kisegyházakat is. Jézus a Messiás, az Üdvözítő, aki szabaddá tesz, gyógyít és csodákat tesz... Az Isten Országának erről a nagy áttöréséről, erről az emberi természetben megjelenő Jézusról szól a dicséret és az imádás, amelynek közvetlen célja Jézus, a Messiás megdicsőítése. Jézusé, aki azért jön, hogy megmentsen minket.

A dicsőítésnek és az imádásnak ezt a formáját éljük át a karizmatikus megújulás imatalálkozóin.

Néhányan úgy gondolják, hogy a karizmatikus imádság inkább az eszkatologikus szempontot hangsúlyozza, és elveti azokat az égi jelenéseket, amelyekről János látomásaiban olvashatunk a Jelenések könyvében (Jel 1,6): *„...Istennek, Atyjának országává és papjaivá tett: Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen."* János szerint a királyság ezen papjai már királyok, akik már megnyerték a csatát a vadállat ellen és akik egészen elkötelezték magukat az Úr dicsőítésének és imádatának (Jel 15,2). Ez a fajta eszkatologikus imádás és dicsőítés a Szentlélek erőteljesebb jelenlétét és a Szentlélekkel való még nagyobb betöltekezést is magában foglalja, mint ahogy azt a Szentlélekben megkeresztelkedtek korábban megtapasztalhatták.

A Lélek jelenlétét mindig a karizmák és adományok új, bőséges kiáradása kíséri, mint ahogy minden egyes új Lélek-áradáskor is még hatalmasabb mértékben tapasztaljuk meg a karizmák növekedését. Erről ír Aquinói Szent Tamás is „Summae Theologiae" című művében (Aquinói Szent Tamás 1,9.43, a6, ad 2um).

Véleményem szerint ez a jelenség a karizmatikus megújulás tipikus ismertetőjele!

Ezért, ha a megújulás alapja a Szentlélek megjelenése és hatalma, akkor imatalálkozóinkon az eddigieknél is jobban várhatjuk a Szentlélek erejének megnyilatkozását.

Továbbá fel kell figyelnünk három olyan összefüggésre, amelyek véleményem szerint teljessé teszik az eszkatologikus imádás fogalmát, s ezek az alábbiak:

- **imádás és szentség**
- **imádás és szellemi harc**
- **imádás és karizmák.**

Imádás és szentség

Isten imádása nemcsak azt jelenti, hogy szép szavakat mondunk, nemcsak megragadó zenét játszunk vagy szép ruhákat viselünk. A szentség elengedhetetlen feltétel ahhoz, hogy beléphessünk az eszkatologikus imádásba. Ha nem vagyunk szentek, nem tudjuk a Szentet imádni. *„Szentek legyetek, mert én szent vagyok"* (1Pt 1,16). Csak a szentek tudják a Szentet imádni, a szentség az a menyegzői ruha, amelyet imádás közben viselünk. Következésképpen a Jelenések könyvében említett mennyei dicséret nem más, mint a szentek dicsérete. Különös hangsúlyt kap itt a fehér menyasszonyi ruha, amely a menyasszony, azaz az Egyház szentségét jelenti: *„Jegyese fölkészült: Méltó volt arra, hogy ragyogó fehér gyolcsba öltözzék"* (Jel 19,8).

Az eszkatologikus dicsőítés magában foglalja a szentséget, amely később kétségkívül elengedhetetlenné válik az imádkozók számára.

Imádás és szellemi harc

A Jelenések könyvében az Egyház egyre inkább mint az égi Jeruzsálem jelenik meg. Ezért mindinkább átjárja a Lélek, amely egyre erősebben összeköti az éggel és a szentekkel (Jel 21,2-3).

A világ ezzel szemben mindinkább úgy néz ki, mint a „nagy parázna", mint „Babilon" – János szavaival élve –, amelyet kárhozatra ítélt az Isten (Jel 21,8). A „nagy Babilon" világa tele van mindenféle varázslattal, szektákkal, bálványokkal, New Age-el, szexszel, kábítószerekkel és sátánizmussal.

A felvilágosult világ, amely olyan büszke az emberi és civilizációs haladásra, saját „liturgiát" teremtett saját gesztusokkal, rítusokkal, szerencse-talizmánokkal, zenei irányzatokkal, táncokkal és „megszentelt" helyekkel. Őszinte meggyőződésem, hogy az utolsó ütközet liturgikus síkon fog zajlani.

Imádás és karizmák

Az alábbiakban a harmadik összefüggést vizsgáljuk meg az imádás és a karizmák ereje között. Ez abban áll, hogy a Lélek adományai az Egyházban együtt nőnek az Isten igazi imádásával. A legfőbb teendőnk az kellene, hogy legyen, hogy imádjuk az Istent, hogy olyan igazi Egyházzá váljunk, amely csak imádja a Mindenható Istent. Ő, a Mindenható Atya, Isten maga az, aki minket karizmatikussá tesz!

Az Isten maga az, aki minket hatalmas, szent nevének imádásakor erejével és adományaival megajándékoz, aki saját karizmáit adja az Őt imádóknak. Így azután az imádók magukban hordják Isten erejét. Nyilvánvalóan minél inkább növekszik a szentség és az imádás, annál teljesebbé válik az Egyház karizmatikus ereje.

Ez az az erő, amely csodákat művel. Látókká, szemlélődőkké, szerető szívűekké tesz bennünket, arra hív, hogy egységben éljünk. És ez nem emberi erő, hanem isteni hatalom.

Meggyőződésem, hogy Isten imádásának az ereje az intézményes Egyházban összefüggésben van a vasárnappal, azzal a nappal, amikor imádjuk az Urat.

Véleményem szerint evangelizálnunk kell, hogy visszaállítsuk minden keresztény és az egész Egyház életében a vasárnap jelentőségét, mivel a vasárnap Istenünk húsvétja, az Ő imádásának napja, a Sabbat, a pihenés napja.

Gyakorlati kezdeményezéseket kell tenni mind a csoportjainkban, mind egyénileg, hogy a vasárnap az imádás órájává váljék a legmisztikusabb értelemben, amikor nem a gyógyítással és a szabadulással foglalkozunk, hanem egyszerűen imádjuk az Istent.

Ez az a szolgálat, amelyet a karizmatikus megújulásnak életre kell hívnia a templomokban és a közösségekben, ha egy olyan hiteles pasztorális tervet akarunk kidolgozni, amely az „Egyedül Szent" imádásán alapszik.

Az magától értetődő, hogy ha így cselekszünk, felébresztjük az egész Egyházban az imádás erejét.

Matteo Calisi

A VEZETŐ VÍZIÓJA

Vezető KÉPZÉS

A.
Messzebb lát a többieknél

Vázlat

A. Messzebb lát a többieknél
B. Nem néz vissza
C. Hirdeti a Jó Hírt
D. Megosztja vízióit a többiekkel
E. Látja, hogy mi a legfontosabb
F. Mindenkit biztat és buzdít
G. Közös stratégiát kell találni a cél eléréséhez

Az a döntő elem, amely azonosítja és jellemzi a hiteles vezetőt, az az ő víziója (látása). Hogy mit jelent ez a vízió szó, azt legjobban talán a tengerész példájával magyarázhatnánk, aki magasan fent a hajó árbócán áll és kezével a látóhatárra mutatva lelkes hangon biztatja a legénységet: „Föld a láthatáron!" Meglátja azt, amit a többiek nem láthatnak és biztatja őket a cél elérésére.

A vezetőnek a nagyfrekvenciás radarhoz hasonló képessége van, hogy áthatolva a realitáson és a lehetőségeken, az elképzelhetetlenről álmodjon. Azt is látja, amit előtte még senki sem fedezett fel. Ez a képessége az átlagember fölé emeli. Tudja, hogy az ember hogyan képzeli el a dolgokat és már előre látja a következményeket. Különbséget tesz a fontos és a kevésbé fontos között. Képes arra, hogy minden információnak megfejtse az értelmét. Integrált látásmódot alakított ki magának, amellyel szemléli a világot. Érték-sorrendet állított fel. Egyszóval olyan ember, aki nem elégszik meg a középszerűséggel.

Saul, a benjamini (1Sám 10,23) kiemelkedett a többiek közül, ezért látott messzebbre, mint a többiek. Ezért tudott új utakat találni és azokon haladva a királyság új formáját felépíteni Izraelben.

Pálnak, aki szintén Benjamin törzséből származott, Damaszkuszba tartva az úton látomása volt, melyet kísérői nem láthattak: *„bár a hangot hallották, senkit sem láttak"* (ApCsel 9,7). Egyedül Pál láthatta azt, amit a többiek nem láttak. Ez a jelenet is azt erősíti meg, amiről eddig szóltunk, vagyis hogy a vezető (Pál) fölismeri azt, amit a többiek még csak nem is látnak.

B.
Nem néz vissza

A tengerészt nem érdeklik a hullámok, amiket a hajó kelt az óceánon. Ha egyszer már elhagyta a partot és felszedte a horgonyt, amely őt gondolatban megköti, képzelőerejét és reményét az előtte levő új célra irányítja.

A látomással rendelkező vezető számára a múlt csak egy olyan tanító, amely megmutatja, hogyan tekintsen a jövőbe, felhasználva már meglévő tapasztalatait.

Mind minden más vezető, Pál sem néz vissza. **Mindig csak előre néz.** *„Felejtem, ami mögöttem van, s az előttem lévő után rugaszkodom"* (Fil 3,13).

C.
Hirdeti a Jó Hírt

A tengerésznek, aki felmászik az árbocra, az a feladata, hogy közölje a jó hírt. Nem az a feladata, hogy riasztó hírekkel ijesztgesse a legénységet: „Vihar van előttünk!" Az ő felelőssége azt hirdetni, hogy közelednek a céljukhoz.

A projekt vezetője nem húzhatja meg a vészjelzőt, ha áramkimaradás van, hanem gyufát kell keresnie. Keresi és megtalálja a megoldást.

Pál nemcsak az álokoskodást teszi helyre és utasítja vissza (2Kor 10,4), vagy a nehézségeket jövendöli meg (ApCsel 27,10), hanem **a Jó Hírt is hirdeti.** *„...hirdették az evangéliumot"* (ApCsel 14,7).

D.
Megosztja vízióit a többiekkel: másokkal is megláttatja azt, amit ő már észrevett a távolban

Abban a pillanatban, amikor a tengerész közli, hogy közel a föld, mindnyájan hisznek neki és a fedélzetre szaladnak, mert biztosak benne, hogy bármelyik pillanatban megláthatják a hegycsúcsokat. A vezető méltó arra, hogy higgyenek neki. Ha valamit mond, a többiek tudják, hogy az megalapozott, és ha valami ismeretlen, talán meglepő, azt tanúságtevéssel igazolja. **A vezető az első, aki elhiszi, amit mond.** Szívdobogása lesz, mielőtt a többiek szívét megdobogtatja. Átéli azt, amit hisz.

Ahhoz, hogy igazán vezető legyen valaki, nem elég az, hogy látomása van vagy olyasmit is lát, amit a többiek nem. **Meg is kell láttatni a többiekkel azt, amit ő már lát.** A karizmatikus vezető nem vakvezető. Az ő küldetése az, hogy közelről mutassa meg az embereknek azt, amit ő a távolban meglátott.

Jézus nagyon egyértelműen jelezte Pál számára ezt a küldetést, amikor azt mondta: *„...azért küldelek, hogy fölnyisd szemüket"* (ApCsel 26,18).

E.
Látja, hogy mi a legfontosabb: a cél meghatározása

A tengerész kitárt karral és tiszta hangon állítja, hogy a cél elérhető. Minél inkább képes a vezető a cél meghatározására, annál inkább képesek lesznek az emberek annak elérésére. Ha a vezető bizonytalan, abból csak rendezetlenség és zavar keletkezik.

Pál is egyike azoknak az embereknek, akik belső iránytűvel rendelkeznek. **Céljai világosak, nem vár további eligazításra.** *„Krisztus ugyanis nem azért küldött engem, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem"* (1Kor 1,17; 9,16). Üzenetének lényege nem komplikált, ez a kegyelem evangéliuma (ApCsel 20,24), amely azt hirdeti, hogy a megváltás ingyenes ajándék.

F.
Mindenkit biztat és buzdít

A tengerész, mint minden vezető, magával ragadó lelkesedéssel bír, amely mindenkit megérint. Olyan, mint egy generátor, amelyből mindenki feltöltheti elemeit.

> Az az adománya, hogy mindenkiből kihozza a legtöbbet, amire képes. Ez a vezető „varázsa".

A vihar közepette, amikor napokig sem csillagok, sem a nap nem látszottak az égen és mindnyájan elvesztették reményüket a megmenekülésre – nos ekkor megmutatkozott Pál vezetői jellemvonása. Azt mondta: *„De most arra biztatlak titeket, ne veszítsétek el bizalmatokat... nagyon kérlek, vegyetek magatokhoz valami táplálékot, az javatokra szolgál. Egyikteknek sem vész el még a hajaszála sem a fejéről... Erre mindnyájan megnyugodtak"* (ApCsel 27,20-36).

A vezető nemcsak akkor biztat, amikor megmutatja a célt, hanem akkor is, amikor képes megerősíteni az embereket, hogy továbbhaladjanak a saját útjukon. Ez a csoda akkor történik meg, amikor a vezető képes feltárni, hogy miért történnek a dolgok. **Az emberek nem gépek, hogy úgy dolgozzanak, mint a robotok. Ösztönözni kell őket, és ez az ösztönzőerő saját magukban van.** A vezető tudja, hogyan erősítse ezt az önismeretet, és tudja, hogy minden cserépedényben kincs rejlik, amelyet előhozhatunk (2Kor 4,7).

Ha a cél egyértelműen meghatározott, fel kell kelteni az érdeklődést. A motiválás egy katalizátor, amely maximális erőbedobásra sarkall és arra készteti az embereket, hogy elmenjenek teljesítőképességük határáig.

G.
Közös stratégiát kell találni a cél eléréséhez

A látható cél az a motor, amely létrehozza a követendő stratégiát: eloldja a kormány rögzítő köteleit, a kapitány átveszi az ellenőrzést a hajó felett, összehajtják a vitorlákat és felszedik a horgonyt. A kapitány nem szükségképpen az, aki a kormányt a kezében tartja, sokkal inkább az, aki összehangolja a cselekedeteket, hogy minden zökkenőmentesen egy irányba fusson, s végül a hajó szerencsésen partot érjen.

A jó vezető nem az, aki mindenkit megmozgat, hanem az, aki eléri, hogy mindenki megmozduljon.

Mint Pál a börtönben: *„A testvérek az Úrban, bilincseimen fölbuzdulva, egyre bátrabban és félelem nélkül merik hirdetni Isten igéjét"* (Fil 1,14).

A vezető az, aki stratégiát dolgoz ki a végső cél elérésére, hogy minden erő egy irányba hasson. Álmai olyan munkatervekben és struktúrákban teljesednek ki, amelyek a célt elérhetővé teszik. Egy struktúra nélküli álmodozó csupán egy kóborló Don Quichote, aki szélmalmok ellen harcol és csak egy kövér, ostoba Sancho Panza kíséri.

A vízió cselekvéshez vezet és a cselekvés elmélyíti a víziót.

Kezdetben Pál nem értett és nem tett mindent tökéletesen.

Még ha a vezetők közkedveltek is, és nagy erkölcsi tekintélyük van, hogy higgyenek nekik és kövessék őket, a keresztény vezetőnek még más indoka és vonzereje is van, amivel másokat követésre bátoríthat: *„Legyetek követőim, mint ahogy én Krisztus követője vagyok"* (1Kor 11,1). **Ő is követ valakit, a vezetők vezetőjét, „a legfőbb Pásztort"** (1Pt 5,4), s így az emberek nem őt követik, hanem Azt, akit ő követ.

Megvitatandó kérdések

a. A fenti jellemvonásokat állítsátok fontossági sorrendbe és döntéseteket indokoljátok meg.

b. Ezek közül melyikre van legjobban szüksége a te csoportodnak/közösségednek?

c. Melyeket hiányolja a leginkább a te közösséged?

José H. Prado Flores

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom" (Lk 14,26).

Jézus követésre szólító hívása a tanítványt egyénné teszi. Döntenie kell, akár akarja, akár nem, egyedül kell döntenie. Az, hogy akar-e valaki egyénné lenni, nem saját választás kérdése. Krisztus teszi egyénné az elhívottat. Mindenki egyedül kap elhívást. Egyedül kell követnie. Az ember fél ettől az egyedülléttől, védelmet keres a körülötte lévő embereknél és dolgoknál. Hirtelen felfedezi minden felelősségét, és beléjük kapaszkodik. Azok fedezékében akarja meghozni döntését, de nem akar szemtől szembe állni Jézussal, hogy tekintetét egyedül rá irányítva kelljen döntenie. Abban az órában azonban az elhívottat sem apa, sem anya, sem gyermek és asszony, sem nép és történelem nem védi. Krisztus magányossá akarja tenni az embert, semmit nem kell látnia, csak azt, aki elhívta.

(Részlet Dietrich Bonhoeffer: „Követés" című könyvéből)

URAM, szeretnék megtanulni szeretni!

IV. rész

Elhatározásunk, hogy a testi gyöngédségeket és a szexuális kapcsolatot arra az időre hagyjuk, amikor már véglegesen összetartozunk és véglegesen tudjuk, hogy mit akarunk, az egy lépés ahhoz, hogy valóban nyitottak maradjunk a tudatos döntésre, ami éppoly fontos számunkra, mint az, hogy a másikkal beszélgető kapcsolatban maradjunk.

Uram, segíts minket, hogy egymás iránti kötődésünkben nyitottak maradjunk a kölcsönösen kimondott „igen"-ig, és hogy valóban számoljunk a másik „nem"-et mondásával azért, hogy akarata ellenére ne kössük meg őt.

Ha arra gondolok, hogy hozzá kötöm magamat, újabb gondolataim támadnak. Úgy tűnik, hogy az önzésem az, ami síkraszáll az elkötelezettség ellen, és bánkódik a független élet után.

Ugyan mi voltam, mint „szabad ember", ha legalább a horizonton nem határozta meg az életemet egy lány? A visszarettenés a felelősségtől, ami azzal a kis „igen" szóval rám száll, szintén azt a törekvést támogatja, hogy a döntést elodázzam.

Uram, mi előbb vagy utóbb dönteni fogunk, és azt Benned bízva akarjuk megtenni.

Vezess minket, hogy mindegyikünk önállóan hozza meg a maga döntését!

Számomra fontos, hogy ő boldog legyen. Ha egy másik férj jobban ki tudja őt egészíteni, több szeretetet képes adni neki, és jobban hozzá illik, készen akarok lenni arra, hogy elengedjem. Én magam nem tudom elképzelni, hogy más nőt vegyek feleségül, de ez itt nem visz tovább.

Ha az ő boldogságából indulok ki, könnyebb nekem nyitottnak lenni a dolgok kimenetele iránt. Ő legyen boldog, és jusson Hozzád közelebb! Ha ez történik, szeretetem elérte legnagyobb célját!

Hűség

„Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem. A Lélek nyomban arra ösztönözte, hogy menjen ki a pusztába... és megkísértette a sátán..."
(Mk 1,11-13)

Úr Jézus Krisztus, alig tanúskodott melletted az Atya a keresztség alkalmával, máris rá kellett lépned a szenvedés útjára – otthagyva a tanúságtételt, az érzelmeket, a látást –, bele a ráhagyatkozásba, az ismeretlenbe mások tanúságtétele nélkül, bele a hűségbe, ami már csupán a szereteten alapul, a szeretetteljes ragaszkodásba ahhoz, akitől szenvedned kell, akinek a szeretete fájdalmat okoz neked, abba a hűségbe, amelyben teljesen elhagyatott vagy – még attól is, akihez fűz –, a létező legnagyobb magányosságba, a szeretet magányosságába. Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Istenem, nem tudom, hogy szeretetem Irántad és ő iránta elvisz-e valaha idáig, de a mindennapok apró dolgaiban gyakran megsejtek valamit „a szeretet magányosságáról", „az elhagyott hűségéről". Taníts meg engem, hogy következetes legyek szeretetemben!

Az, ami Téged másoktól megkülönböztet

Te vagy az első, aki nagyon szeret engem, és aki csak engem szeret. Sok olyan ember van, aki szeret engem, de félek, amikor ők szeretnek. Attól félek, hogy egyszer valóban felfedeznek engem, és megijednek. Vonzalmuk talán majd ellenszenvbe csap át, ha nem csupán gyengeségeimet ismerik meg, hanem korlátaimat, kudarcaimat és negatív tulajdonságaimat is.

Teelőtted voltak olyan lányok, akik szerettek engem, de gyakran úgy éreztem, hogy ők végső soron nem személyesen engem szeretnek. Némelyik számára válasz voltam kérdéseikre, igényeiknek megfelelő „ügyeletes" – de ez bárki más is lehetett volna. Némelyik már szerette személyemet is, de nem engem. Állandóan megpróbáltak alakítani. Életcéljaimat, hitbeli felfogásomat, pozitív tulajdonságaimat és adottságaimat mindig az ő feltételeikhez akarták igazítani, és olyan dolgokat akartak tőlem követelni, amelyek lényegtelennek tűntek a szá-

momra – és minden fáradozásuk és beszélgetés közben úgy éreztem magamat, hogy nem értenek meg.

Azt tapasztalom, hogy a te szerelmedben megvan „az irántam való hajlandóság", hogy te személyiségem megfejtése közben nem ábrándulsz ki, hanem minden felfedezésnek örülsz.

Mert Te hagyod, hogy olyan legyek, amilyen vagyok, azt akarod, hogy én „ÉN" legyek, hogy legyen bátorságom rád bízni magamat, hogy kiálljam a kritikádat, hogy engedjelek belelátni céljaimba és elképzeléseimbe, viselkedésembe és jellemvonásaimba anélkül, hogy meg akarnál változtatni, de éppen ezért senki a világon nincs, aki engem olyan könnyen képes lenne megváltoztatni, mint Te. És minden alkalommal az a benyomásom, mintha egy-egy lépéssel közelebb kerülnék önmagamhoz.

Néha mégis úgy érzem, mintha egy kicsit formálni szeretnél engem, hogy megvalósítsad a Te elképzeléseidet. Majd megtanulom ezt megkülönböztetni és úgy viselkedni, hogy ne legyen nagy baj, ha csődöt mondanál.

Mások kritikája segít engem, hogy megvizsgáljam mindkettőnket: vonzalmunk és szeretetünk egy más síkon hasonlóképpen hat. De mindegyikkel kapcsolatban fennáll:

Te vagy az egyetlen ember, aki nagyon szeret engem, és aki csak engem szeret oly nagyon.

Követelmények

Bocsáss meg, ha kapcsolatunkat olyan helytelen követelményekkel terhelném, amelyeket Te nem tudsz vagy nem akarsz teljesíteni. Ez gyakran pozitív és hálás emlékezéssel kezdődik olyan valamire, amit Te tettél vagy ajándékoztál nekem.

Még az ezt követő lépés is megengedhető a szeretetben: „Előre örülök ennek a napnak, mert nincs kizárva, hogy átélhetem, hogy ő jön, felhív vagy ír, valahogyan kifejezésre jut az ő szeretete."

Ébredéskor ez a gondolat éppenséggel pozitívan képes motiválni engem. Döntővé mindenesetre akkor válik, amikor fogmosás közben továbbgondolom: „Uram, köszönöm az ő szerelmét, ami semmi máshoz nem hasonlíthatóan emlékeztet engem Terád...

Köszönöm, hogy várhatok Rád és őrá, és hogy a várakozás öröme felkészít a veletek való találkozásra. Köszönöm, hogy nem csupán ajándékaid tesznek boldoggá, hanem bennük Te is.

Uram, azt akarom, hogy Érted éljek, és hogy őt boldoggá tegyem... Mutasd meg ma nekem azokat az utakat, amelyek Téged dicsőítenek és azokat a lehetőségeket, amelyekkel őt megörvendeztethetem! Akkor ez a nap tulajdonképpen sínen van, akár jön a levél, akár nem – mindenesetre nem életkérdés."

Valószínű, hogy én magam írok egy levelet, hogy kihasználjam a várakozás idejét, hogy abból készséget fejlesszek ki.

Uram, azt akarom, hogy Érted éljek, és hogy őt boldoggá tegyem!

De jaj nekem, ha „fogmosáskor" egyre-másra csak azon járatom az eszem: „Tényleg jöhetne ma egy levél, az enyém már négy napja elment, ráadásul ma valahogyan rászorulnék.

Talán még egy kis csomagot is küld, és készített nekem valamit, mint néhány hete – bizony megint itt lenne az ideje..." Ez a nap többnyire oda van, még mielőtt igazán elkezdődött volna.

Ha meg is jön a levél, valószínűleg csalódott leszek, mert az én elvárásaim terhelik. De legtöbbször nem jön, ami szintén jó. Mert ha azonosul a szerelem kimutatása a szerelemmel, levert vagyok és úgy duzzogok a szeretet hiánya miatt, mint egy kisfiú.

Már sokszor csodálkoztam rajta, hogy hetekig nem jöttek levelek és egyéb „ajándékok", amíg azután jött a „fordulat", ismét rendbejött kapcsolatom Istennel és a többiekkel, és abszolút ajándékváró magatartásom helyrebillent, magának **az ajándékozónak a várására**.

Még ha Neked nem is mindig jut tudomásodra, gyakran lehetetlenné tettem számodra az ajándékozást az én szemérmetlen követelőzésemmel, mivel azt, amit én tőled elvárok – még ha csak gondolatban is –, azt nem tudod nekem ajándékozni. Te abban csak „engedelmeskedni" tudsz nekem. Gyakorolni akarom, hogy elvárásaimat ne kényszerítsem ki, hanem úgy alakítsam át, hogy még „elvárásaim által" is boldoggá tegyelek Téged.

A szeretet sokkal többet ad, mint amennyit követel, de sohasem követel többet, mint amennyit a másik kész (képes) adni!

H. Eckstein

Aki szeretné továbbolvasni H. Eckstein írását, annak ajánljuk a Marana Tha sorozatban szeptemberben megjelenő könyvét.

A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei

Kuba

1996 november 23-án Havannában tartották a 18. egyházmegyei konferenciát. A találkozón – melynek témája az eucharisztia volt – 1000 ember vett részt.

Brazília

A Karizmatikus Megújulás erőteljes evangelizációra hívja a püspököket, mivel az Egyházban a katolikusok 63%-a passzív és sok területen csak nagyon szegényes az evangelizáció.

Kamerun

Az első karizmatikus imacsoport 1975-ben Yaoundé-ben kezdett működni egy fiatal francia férfi kezdeményezésére. 1993-ban több mint 300 imacsoport létezett, három fő területen: Effata, Kana, Colonne de Feu. Minden területet egy karizmatikus család vezet saját szerkezeti felépítéssel és karizmákkal (a rendalapítók karizmájához hasonlóan).

Uganda

Jelenleg a 17 egyházmegyéből 16-ban működik karizmatikus imacsoport. Öt-hat plébánián a résztvevők száma az imacsoportokban átlagosan 1000-4000 fő, gyerekek és felnőttek. Más egyházmegyékben a résztvevők száma 20 és 400 fő között van. Ez a létszám-emelkedés az utolsó három évben következett be.

Január végén az egyik püspök meghívta a karizmatikus megújulás országos vezetőit, hogy tartsanak egy szemináriumot az egyházmegye valamennyi papjának, majd minden szerzetesnek. Az Emmausz centrumban tartott „Élet a Lélekben" szemináriumon 158 pap és kétszer annyi szerzetes vett részt.

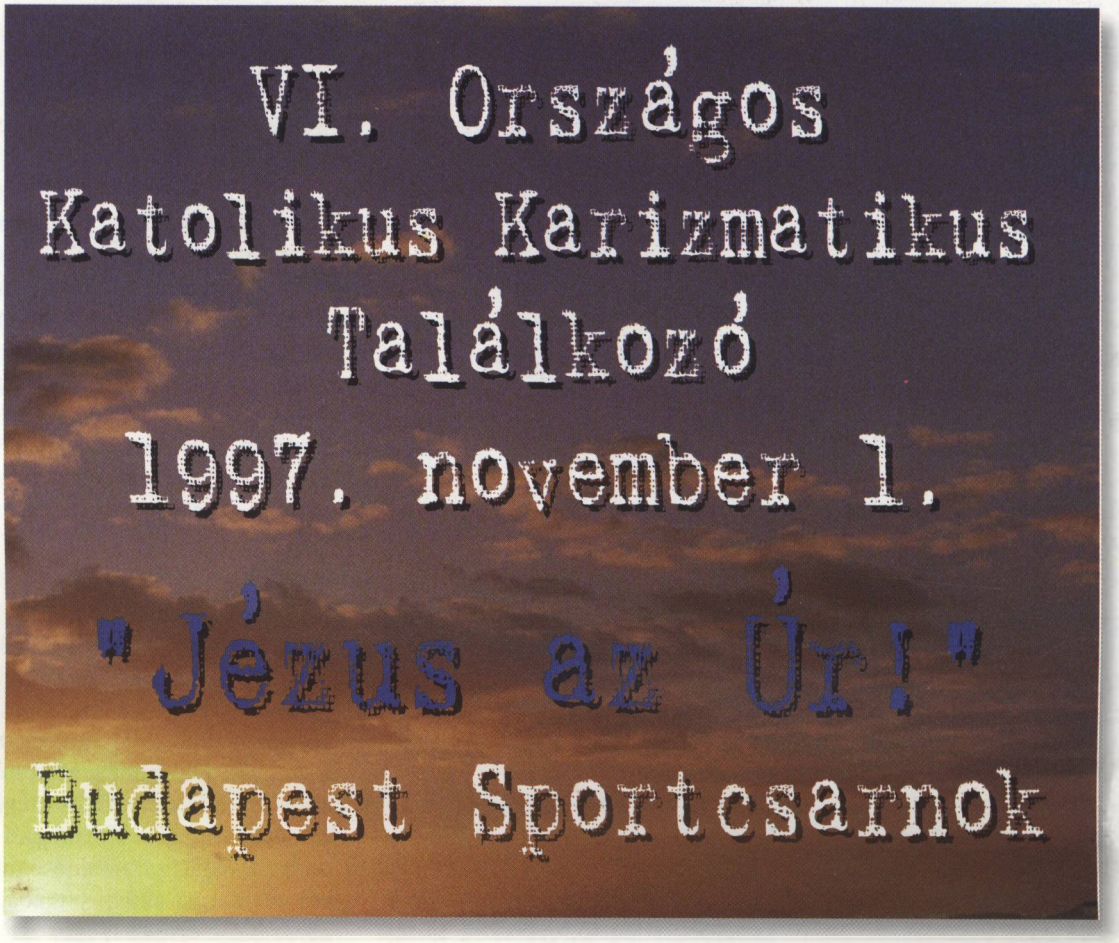
Írország

A karizmatikus megújulás utolsó konferenciája 1996 november 16-17-én volt Dublinban, ahol megünnepelték a karizmatikus megújulás 25. évfordulóját. Körülbelül 3000 ember hallgatta az előadásokat, többek között az alábbi témában: „Jó az Urat dicsérni és Neki köszönetet mondani!" A különleges vendégek között volt Cathal Daly, Dublin érseke, Desmond Conell és a pápai nuncius.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Október első hétfőjén és szerdáján ÚJRAKEZDJÜK az **„Élet a Lélekben szemináriumot"** és a **„Gyógyító szemináriumot"**. Október elsején kezdődik a gyógyító és október 6-án az „Élet a Lélekben" szeminárium. Mindkét alkalommal a gyülekezés a templom melletti folyosó utca felőli oldalán lesz este fél hétkor. Az „Élet a Lélekben" szemináriumra kérjük a jelentkezéseket előre leadni az Emmausz Irodában, napközben 10-től 16 óráig, vagy szeptember 16-án (kedd), 18-án (csütörtök), 23-án (kedd) vagy 25-én (csütörtök) 16-tól 18 óráig.
- **Jörg Müller** atya szeptember 12-én du. 16-17 óráig egyéni, 17-20 óráig csoportos megbeszélésre várja az orvosokat, pszichológusokat és pszichiátereket az Emmausz Irodában (1088 Bp., Reviczky u. 9). Szept. 13-án 10-től 12-ig és 13-tól 15 óráig a Szent Gellért templomban tart szentmisével egybekötött tanítást. További információ: 1183-665.
- A **VI. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozóra** – mint már jeleztük – november 1-én kerül sor a Budapest Sportcsarnokban, reggel 9 órától. Este 7 órakor szentmisével zárul.
- **Hans J. Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni** c. könyve szeptemberben jelenik meg.
- Katona atya új száma: 117-4895.

90,- Ft

JÖRG MÜLLER

1997. szeptember 13. szombat
de. 10.00 - Előadás: A szabadításról és a belső sérülések gyógyulásáról
du. 15.00 - szentmise
Szent Gellért templom, Budapest

...és folytatódik a

TŰZ

1997. szeptember 13. szombat du. 17.00.
Budapest, XII. Szamos u. 2/c
BSE Röplabdacsarnok

TARTALOMJEGYZÉK • Az egyház tanításából...2 • Katona István: Szomjazzátok Isten akaratát...3 • A nemzetközi katolikus karizmatikus megújulás új szolgálata...5 • A hit erénye a karizmatikus vezető számára...6 • H.Éva: Az Úr gyógyított meg engem...8 • Cziránku Sándorné: Lángolt a szívünk...10 • Matteo Calisi: Dicsőítés és imádás a karizmatikus megújulásban...12 • José Prado Flores: A vezető víziója...14 • Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni...17 • A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei...19 • Szerkesztői üzenetek...19

Címlap: sáregresi kápolna Fotó: Fehér Márta

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992